Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 28 november 2013 *

”Överklagande — Tillgång till institutionernas handlingar — Förordning (EG) nr 1049/2001 — Undantag från rätten till tillgång — Artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna — Allmän säkerhet — Internationella förbindelser”

I mål C-576/12 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 3 december 2012,

Ivan Jurašinović, Angers (Frankrike), företrädd av N. Amara-Lebret, avocate,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska unionens råd, företrätt av K. Pellinghelli och B. Driessen, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger och S. Rodin,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

1 Ivan Jurašinović har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 3 oktober 2012 i mål T-465/09, Jurašinović mot rådet (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen Ivan Jurašinovićs talan om ogiltigförklaring av det beslut som meddelats av Europeiska unionens råd den 21 september 2009 (nedan kallat det omtvistade beslutet) att bevilja tillgång till vissa av de rapporter som upprättats av Europeiska unionens observatörer som var på plats i Knin-området, Kroatien, mellan den 1 augusti och den 31 augusti 1995 (nedan kallade rapporterna).

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43) föreskrivs följande:

”Känsliga handlingar enligt definitionen i artikel 9.1 skall vara föremål för särskild behandling i enlighet med den artikeln.”

3 Artikel 4.1 a i förordningen har följande lydelse:

”Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för:

a) det allmänna samhällsintresset i fråga om

— allmän säkerhet,

…

— internationella förbindelser,

…”

4 Artikel 9 i förordningen har rubriken ”Behandling av känsliga handlingar”. I artikel 9.1 föreskrivs följande:

”En känslig handling är en handling som härrör från institutionerna eller organ som har upprättats av dem eller från medlemsstaterna, tredje länder eller internationella organisationer och som i enlighet med den berörda institutionens bestämmelser klassificerats som ”TRÈS SECRET/TOP SECRET”, ”SECRET” eller ”CONFIDENTIEL” och som skyddar Europeiska unionens eller en eller flera av dess medlemsstaters väsentliga intressen på de områden som omfattas av artikel 4.1 a, i synnerhet allmän säkerhet, försvar och militära frågor.”

Bakgrund till tvisten

5 Ivan Jurašinović ansökte i skrivelse av den 4 maj 2009 – i egenskap av unionsmedborgare med franskt medborgarskap och med stöd av förordning nr 1049/2001 – hos rådet om att få tillgång till 205 rapporter och till handlingar som försetts med beteckningen ”ECMM RC Knin Log Reports”, vilka upprättats inom ramen för Europeiska gemenskapens övervakningsuppdrag i Kroatien (nedan kallat ECMM) under konflikten i det forna Jugoslavien.

6 Genom det omtvistade beslutet beviljade rådet delvis tillgång till åtta rapporter.

7 Som skäl för sitt beslut att inte lämna ut handlingarna med beteckningen ”ECMM RC Knin Log reports” angav rådet att det inte kunde hitta några dokument med den beteckningen.

8 Vad beträffar de andra rapporter som Ivan Jurašinović ville få tillgång till, anförde rådet som skäl för att inte lämna ut rapporterna de undantag som anges i artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001.

9 Rådet ansåg närmare bestämt att om samtliga rapporter lämnades ut, så skulle det undergräva unionens intressen på så sätt att unionens och medlemsstaternas internationella förbindelser med denna region i Europa skulle äventyras. Dessutom skulle ett utlämnande undergräva den allmänna säkerheten, särskilt säkerheten och den fysiska integriteten för observatörer, vittnen och andra informationskällor vilkas identitet och bedömningar skulle röjas om rapporterna lämnades ut.

10 Rådet ansåg vidare att rapporterna ”fortfarande var mycket känsliga, trots att fjorton år hade gått sedan de aktuella händelserna ägde rum”.

11 Som svar på Ivan Jurašinovićs argument att de aktuella handlingarna redan hade lämnats ut, medgav rådet att det hade översänt rapporterna till Internationella krigsförbrytartribunalen för det forna Jugoslaven (upprättad av Förenta nationerna, nedan kallad krigsförbrytartribunalen) i samband med rättegången mot Ante Gotovina m.fl. Rapporterna hade emellertid lämnats ut i enlighet med principen om internationellt samarbete med en internationell tribunal och inte på grundval av förordning nr 1049/2001.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

12 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 november 2009 väckte Ivan Jurašinović talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Ingen av de tre grunder som Ivan Jurašinović hade åberopat godtogs av tribunalen.

13 Som första grund gjorde Ivan Jurašinović gällande att rapporterna är neutrala eftersom ECMM inte var part i konflikten i det forna Jugoslavien, och att de aktuella handlingarna mot denna bakgrund borde kunna lämnas ut. Tribunalen godtog inte den första grunden och anförde därvid i punkterna 42 och 43 i den överklagade domen följande skäl. Den av Ivan Jurašinović åberopade omständigheten – om det antas att denna omständighet verkligen är för handen – saknar relevans för frågan huruvida ett utlämnande av rapporterna skulle kunna undergräva skyddet för det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser. Rapporterna innehåller bedömningar och analyser av den politiska, militära och säkerhetsmässiga situationen i Knin-området i augusti 1995. Om dessa olika uppgifter hade lämnats ut så skulle de ha kunnat inverka menligt på unionens möjlighet att uppnå sina politiska mål (nämligen att främja fred, stabilitet och varaktig regional försoning i denna region i Europa) och försvaga förtroendet hos staterna på västra Balkanhalvön för den integrationsprocess som inletts i förhållande till unionen.

14 Som andra grund gjorde Ivan Jurašinović gällande att rapporterna borde ha lämnats ut, eftersom de inte först hade klassificerats som känsliga i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1049/2001. Tribunalen godtog inte den andra grunden och anförde därvid i punkterna 50 och 51 i den överklagade domen följande skäl. Varken artikel 9 eller artikel 4 i förordningen ger vid handen att om en handling inte klassificerats som känslig, så innebär det att den berörda institutionen inte får vägra att bevilja tillgång till nämnda handling på grund av risken för att skyddet för det allmänna säkerhetsintresset skulle undergrävas i fråga om internationella förbindelser, när handlingen innehåller känsliga uppgifter.

15 Som tredje grund gjorde Ivan Jurašinović gällande att det var med stöd av förordning nr 1049/2001 som rådet hade lämnat ut rapporterna till krigsförbrytartribunalen i rättegången mot Ante Gotovina m.fl., och inte med stöd av en princip om internationellt samarbete, en princip som enligt Ivan Jurašinović inte finns. Tribunalen godtog inte den tredje grunden och anförde därvid i punkterna 55–63 i den överklagade domen följande skäl. ECMM:s arkiv fördes i sin helhet över till krigsförbrytartribunalen under 1990-talet och syftet med detta var att åklagaren vid krigsförbrytartribunalen skulle ges möjlighet att lagföra personer som misstänktes för grova brott mot folkrätten i det forna Jugoslavien sedan år 1991. Av samma anledning överförde rådet till åklagaren i samma mål, med tillämpning av artikel 70 B i krigsförbrytartribunalens rättegångs- och bevisregler, 48 av de rapporter som Ivan Jurašinović ville få tillgång till. Tribunalen konstaterade under alla omständigheter att Ivan Jurašinovićs talan om ogiltigförklaring inte avsåg lagenligheten av rådets beslut att lämna ut dessa 48 rapporter. Vidare tydde inte utredningen i målet på att rådet skulle ha lämnat ut de 48 rapporterna till Ante Gotovina med anledning av en ansökan från denne om att handlingarna skulle lämnas ut med stöd av förordning nr 1049/2001.

Parternas yrkanden

16 Ivan Jurašinović har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till tribunalen, eller ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— förplikta rådet att bevilja tillgång till samtliga handlingar som omfattas av ansökan, och

— förplikta rådet att till Ivan Jurašinović betala 8 000 euro som ersättning för rättegångskostnader, jämte ränta enligt Europeiska centralbankens räntefot från och med den dag ansökan gavs in.

17 Rådet har yrkat att överklagandet ska ogillas och att Ivan Jurašinović ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

18 Ivan Jurašinović har anfört tre grunder till stöd för sitt överklagande.

Den första grunden

Parternas argument

19 Som första grund har Ivan Jurašinović gjort gällande att förfarandet vid tribunalen inte ägde rum ”på ett rättvist sätt”. Tribunalen prövade nämligen talan om ogiltigförklaring utan att först ha tagit del av och gått igenom de aktuella handlingarna.

20 Rådet anser först och främst att det är uppenbart att överklagandet ska avvisas i denna del, eftersom Ivan Jurašinović har underlåtit att ange vilken rättsregel som ska ha åsidosatts.

21 Rådet har dessutom anfört följande. Det finns inte någon rättsregel som föreskriver att tribunalen, innan den avgör en talan om ogiltigförklaring av ett beslut om avslag på en ansökan om tillgång till handlingar, antingen ska begära in eller gå igenom dessa handlingar. Varken rättspraxis eller tribunalens rättegångsregler angående processledning och bevisupptagning ålägger nämligen tribunalen någon sådan skyldighet. Tribunalen har därmed en möjlighet att begära att nämnda handlingar företes vid rätten.

Domstolens bedömning

22 Till skillnad från vad som gjorts gällande av rådet, finner domstolen att Ivan Jurašinovićs argument tydligt och klart ger vid handen att han anser att tribunalen åsidosatte rätten till en rättvis rättegång genom att inte gå igenom de handlingar som han ville få tillgång till. Således kan den första grunden tas upp till sakprövning.

23 När det gäller prövningen i sak, kommer domstolen att pröva om tribunalen – såsom gjorts gällande av Ivan Jurašinović – var skyldig att förelägga rådet att förete de aktuella handlingarna innan tribunalen avgjorde målet.

24 Tribunalen har emellertid inte någon sådan skyldighet enligt tribunalens rättegångsregler.

25 I likhet med vad som gjorts gällande av rådet, ska det påpekas att bestämmelserna i tribunalens rättegångsregler om processledning och bevisupptagning – särskilt artiklarna 64.3 d, 65 b och 67.3 däri – endast anger att tribunalen i förekommande fall kan ta del av en handling som institutionen inte lämnat ut till allmänheten, genom att begära att den berörda institutionen företer handlingen.

26 Vidare ska lagenligheten av ett beslut att inte lämna ut handlingar (såsom i detta mål) i princip bedömas utifrån de skäl som angetts för beslutet, snarare än bara utifrån innehållet i de aktuella handlingarna.

27 Visserligen är det så att när sökanden ifrågasätter lagenligheten av ett beslut att inte lämna ut handlingar med tillämpning av något av de undantag som anges i artikel 4 i förordning nr 1049/2001, varvid sökanden gör gällande att det av den berörda institutionen åberopade undantaget inte är tillämpligt på den aktuella handlingen, är tribunalen skyldig att förelägga institutionen att förete handlingen och skyldig att gå igenom handlingen, detta för att iaktta sökandens rätt till domstolsskydd. Om tribunalen inte själv tagit del av handlingen, kan den nämligen inte i det konkreta fallet bedöma huruvida tillgång till handlingen med rätta kunde vägras med hänvisning till det åberopade undantaget och följaktligen inte pröva lagenligheten av beslutet att inte lämna ut handlingen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 juni 2012 i mål C-135/11 P, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mot kommissionen, punkt 75).

28 Såsom särskilt framgår av punkterna 18 och 29 i den överklagade domen gjorde Ivan Jurašinović emellertid inte gällande vid tribunalen att de undantag som anges i artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001 inte var tillämpliga på de aktuella handlingarna. Ivan Jurašinović bestred endast de skäl som rådet anfört i det omtvistade beslutet om att skyddet för de intressen som anges i nämnda undantag skulle undergrävas om handlingarna lämnades ut.

29 Det kan emellertid inte med framgång göras gällande att tribunalen systematiskt ska förelägga den berörda institutionen att förete hela den aktuella handlingen för att tribunalen ska kunna göra sin bedömning av lagenligheten av skälen till beslutet att inte lämna ut denna handling, där institutionen grundat sitt beslut på ett undantag vars tillämplighet sökanden inte har bestritt.

30 Tribunalen har nämligen ett utrymme för eget skön när det gäller bevisvärdering, och tribunalen får i ett konkret fall besluta om det är nödvändigt att handlingen företes för att tribunalen ska kunna pröva om institutionens skäl för att inte lämna ut handlingen är lagenliga.

31 Överklagandet ska följaktligen ogillas såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

32 Ivan Jurašinović har som andra grund anfört följande. Tribunalen åsidosatte artikel 9.1 och artikel 4.1 i förordning nr 1049/2001 då den slog fast att rådet fick vägra att lämna ut de aktuella handlingarna eftersom de innehöll ”känsliga delar”, trots att dessa handlingar inte först hade klassificerats som ”känsliga handlingar” i den mening som avses i artikel 9.1. Tribunalens tolkning innebär nämligen att artikel 9.1 får ett större tillämpningsområde än vad som anges i själva ordalydelsen. Dessutom innebär en sådan tolkning att institutionerna tillerkänns eget skön att vägra tillgång till vilken handling som helst genom att i efterhand – i stället för vid den tidpunkt då handlingen upprättades – klassificera den som ”känslig”.

33 Vidare finns det än mindre skäl att göra en sådan extensiv tolkning av artikel 9.1 i förordning nr 1049/2001 i ett sådant fall som det här aktuella, då institutionen vägrar tillgång till handlingar som inte klassificerats som känsliga i den mening som avses i artikel 9.1 med hänvisning till att ett utlämnande skulle undergräva skyddet för internationella förbindelser. Artikel 9.1 hänvisar nämligen bara till ”allmän säkerhet, försvar och militära frågor” men inte till skyddet för internationella förbindelser.

34 Ivan Jurašinović anser att den omständigheten att de aktuella handlingarna upprättats före ikraftträdandet av förordning nr 1049/2001 saknar verkan. Rådet har nämligen en möjlighet (som dock inte använts i det här fallet) att klassificera handlingar som ”känsliga” i den mening som avses i artikel 9.1 efter det att de upprättats.

35 Rådet har genmält följande. Det är uppenbart att det antagande som Ivan Jurašinovićs lagt till grund för sina argument är felaktigt. Rättslig grund för det omtvistade beslutet är nämligen enbart artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001, inte artikel 9 däri. Dessutom upprättades de aktuella handlingarna före ikraftträdandet av förordning nr 1049/2001 och kunde därför inte klassificeras som ”känsliga” i den mening som avses i artikel 9.1

36 Vidare anser rådet att Ivan Jurašinović blandar ihop begreppet ”känslig handling”, som definieras i artikel 9.1 i förordning nr 1049/2001, och begreppet ”känslig omständighet”, som tribunalen har använt sig av. Det första begreppet avser sådana handlingar som klassificerats som ”CONFIDENTIEL”, ”SECRET” eller ”TRÈS SECRET” enligt bestämmelsen, medan det andra begreppet avser sådana uppgifter som skulle undergräva skyddet för det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser om de lämnades ut.

37 Slutligen har rådet gjort gällande att verkan av undantaget för skydd för internationella förbindelser i artikel 4 i förordning nr 1049/2001 skulle gå förlorad om de aktuella bestämmelserna tolkades på det sätt som Ivan Jurašinović har förordat. En sådan tolkning innebär nämligen att undantaget endast kan anföras om artikel 9 i förordningen är tillämplig, trots att nämnda artikel 9 inte avser skyddet för unionens internationella förbindelser.

Domstolens bedömning

38 Punkterna 7 och 43 i den överklagade domen ger vid handen att rådet antog det omtvistade beslutet endast med stöd av artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001, särskilt på grund av att uppgifterna i rapporterna var av känslig natur och att det skulle undergräva skyddet för det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet och internationella förbindelser om uppgifterna lämnades ut. Rådet behandlade således inte dessa rapporter enligt den särskilda ordning för känsliga handlingar som anges i artikel 9 i förordning nr 1049/2001.

39 Ivan Jurašinović anser emellertid att rådet inte fick göra gällande de undantag som anges i nämnda artikel 4 för att inte lämna ut rapporterna utan att först ha klassificerat dem som ”TRÈS SECRET/TOP SECRET”, ”SECRET” eller ”CONFIDENTIEL” enligt artikel 9.1 i förordning nr 1049/2001.

40 Domstolen delar emellertid inte Ivan Jurašinovićs bedömning att artiklarna 4 och 9 i förordning nr 1049/2001 ska tolkas på detta sätt.

41 Såsom tribunalen angav i punkt 51 i den överklagade domen, finner även domstolen att varken artikel 4 eller artikel 9 i förordning nr 1049/2001 ger vid handen att om en handling inte i förväg klassificerats som känslig enligt artikel 9.1, så innebär det att institutionen inte får vägra tillgång till nämnda handling med stöd av artikel 4.

42 Vidare har de båda bestämmelserna olika syften.

43 Såsom även framgår av artikel 2.5 i förordning nr 1049/2001, är syftet med artikel 9 nämligen endast att införa en särskild behandling av känsliga handlingar. Bestämmelsen riktar sig bland annat till dem som har till uppgift att befatta sig med ansökningar om tillgång till institutionernas handlingar, och den avser handlingar som är av känslig natur och som i enlighet med den berörda institutionens bestämmelser klassificerats som ”TRÈS SECRET/TOP SECRET”, ”SECRET” eller ”CONFIDENTIEL” och som skyddar unionens eller en eller flera av dess medlemsstaters väsentliga intressen på de områden som omfattas av artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001.

44 I artikel 4 i förordning nr 1049/2001 införs undantag från den i artikel 1 föreskrivna rätten för allmänheten att få tillgång till institutionernas handlingar, och därigenom har institutionerna rätt att vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva något av de intressen som skyddas genom artikel 4 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 februari 2007 i mål C-266/05 P, Sison mot rådet, REG 2007, s. I-1233, punkt 62, och av den 17 oktober 2013 i mål C-280/11 P, rådet mot Access Info Europe, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

45 När en institution beslutar att avslå en ansökan om att en handling ska lämnas ut är den enligt fast rättspraxis i princip skyldig att förklara hur tillgången till handlingen konkret och faktiskt skulle kunna skada det intresse som skyddas av det av institutionen åberopade undantaget i artikel 4 i förordning nr 1049/2001. Risken för att detta intresse skadas måste vidare rimligen kunna förutses och inte vara rent hypotetisk (dom av den 21 juli 2011 i mål C-506/08 P, Sverige mot My Travel och kommissionen, REU 2011, s. I-6237, punkt 76 och där angiven rättspraxis).

46 Den omständigheten att en institution anser att en handling är av känslig natur i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1049/2001 – vilket innebär att ansökningar om tillgång till handlingen ska bli föremål för den särskilda behandling som anges i bestämmelsen – utgör emellertid inte i sig skäl för att tillämpa de undantag som anges i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 på denna handling.

47 Omvänt kan inte heller den omständigheten att en handling inte klassificerats som ”känslig” i den mening som avses i artikel 9 i sig anses innebära att de undantag som anges i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 inte ska tillämpas, vid äventyr att den ändamålsenliga verkan av artikel 4.1 a annars går förlorad.

48 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

49 Som tredje grund har Ivan Jurašinović gjort gällande följande. Tribunalen gjorde en rad rättsliga felbedömningar då tribunalen inte godtog Ivan Jurašinovićs argument att rådet hade gjort fel då det avslog Ivan Jurašinovićs ansökan om tillgång till rapporterna, trots att dessa rapporter med stöd av förordning nr 1049/2001 redan hade lämnats ut till tredje man, nämligen till åklagaren vid krigsförbrytartribunalen och till Ante Gotovinas försvarsadvokater.

50 För det första har Ivan Jurašinović gjort gällande att rapporterna översändes till krigsförbrytartribunalen inte på grundval av en princip om internationellt samarbete med en internationell tribunal (en princip som enligt Ivan Jurašinović inte finns), utan med tillämpning av förordning nr 1049/2001. Mot denna bakgrund fick rådet inte vägra att till tredje man – såsom Ivan Jurašinović – lämna ut sådana handlingar som rådet redan hade lämnat ut till Ante Gotovina. Ett sådant beslut innebär nämligen att Ivan Jurašinović diskrimineras i förhållande till Ante Gotovina, trots att båda är unionsmedborgare.

51 Som svar på Ivan Jurašinovićs argument i denna del har rådet anfört följande. Ivan Jurašinović blandar ihop allmänhetens tillgång till institutionernas handlingar med den privilegierade tillgången till dessa handlingar. Det är endast allmänhetens tillgång till institutionernas handlingar som regleras av förordning nr 1049/2001 och som har allmängiltig räckvidd (*erga omnes*). När någon beviljas tillgång till en handling enligt en annan rättslig grund än förordning nr 1049/2001, är det däremot fråga om en privilegierad tillgång som endast rör den som beviljats tillgång till handlingen. Det var fråga om privilegierad tillgång då rådet översände de aktuella handlingarna till åklagaren vid krigsförbrytartribunalen och till Ante Gotovinas försvarsadvokater, och det beslutet fattades mot bakgrund av de mål som eftersträvas inom ramen för unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik, vilket även innefattar att främja internationellt samarbete

52 För det andra har Ivan Jurašinović gjort gällande följande. Ivan Jurašinović har bestritt tribunalens bedömning att de aktuella handlingarna översändes till åklagaren vid krigsförbrytartribunalen och Ante Gotovinas försvarsadvokater med stöd av artikel 70 B i krigsförbrytartribunalens rättegångs- och bevisregler. Tribunalens bedömning grundades nämligen enbart på det som rådet uppgett i sitt svaromål och under förhandlingen, men inte på någon bevisning. Vidare gjorde tribunalen fel då den konstaterade att ECMM:s arkiv i sin helhet fördes över till krigsförbrytartribunalen under 1990-talet och att syftet med detta var att åklagaren vid krigsförbrytartribunalen skulle ges möjlighet att lagföra personer som misstänktes för grova brott mot folkrätten i det forna Jugoslavien sedan år 1991. Under förhandlingen kunde rådets ombud inte ens redogöra för vilket datum som dessa handlingar hade förts över till krigsförbrytartribunalen.

53 Rådet har gjort gällande att frågan om artikel 70 B i krigsförbrytartribunalens rättegångs- och bevisregler utgjorde laglig rättslig grund för att föra över de aktuella handlingarna inte är av avgörande betydelse i förhållande till unionsrätten. I detta mål är det av vikt att avgöra om de aktuella handlingarna förts över till åklagaren vid krigsförbrytartribunalen och Ante Gotovinas försvarsadvokater på grundval av förordning nr 1049/2001 eller på grundval av den unionsrättsakt som tidigare var gällande, det vill säga rådets beslut 93/731/EG av den 20 december 1993 om allmänhetens tillgång till rådets handlingar (EGT L 340, s. 43; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 64). Så är emellertid inte fallet här, eftersom de aktuella handlingarna sänts över inom ramen för unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik.

54 Ivan Jurašinović har för det tredje gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning då den inte i vart fall delvis ogiltigförklarade det omtvistade beslutet, på grund av att 48 av rapporterna faktiskt hade sänts över till Ante Gotovinas försvarsadvokater.

55 Rådet har i detta avseende gjort gällande att dessa 48 rapporter inte är offentliga.

56 Ivan Jurašinović har för det fjärde gjort gällande följande. Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att inte beakta Ante Gotovinas skrivelse till rådet av den 30 maj 2007 med ansökan om tillgång till rapporter med stöd av förordning nr 1049/2001, eftersom denna skrivelse inte getts in i mål T-465/09, som avgjordes genom den överklagade domen. Ivan Jurašinović har uppgett sig ha fått kännedom om denna skrivelse först efter det att bevisupptagningen i mål T-465/09 avslutades, vilket inneburit att han inte kunde ge in dokumentet, samtidigt som tribunalen inte beaktade hans replik för att den kommit in för sent. Ovannämnda skrivelse med ansökan om tillgång till rapporter gavs emellertid in i mål T-63/10, Jurašinović mot rådet, som avgjordes genom tribunalens dom av den 3 oktober 2012 Rättens sammansättning och partsställningen var densamma i mål T-63/10 som i mål T-465/09. Det kunde för tribunalen därför inte råda något rimligt tvivel om att denna skrivelse fanns.

57 Rådet har i denna del genmält att den ansökan som Ivan Jurašinović har hänvisat till inte gavs in med stöd av förordning nr 1049/2001, eftersom det var fråga om en ansökan om privilegierad tillgång. I vart fall handlade inte rådet denna ansökan som en ansökan enligt förordning nr 1049/2001, och handlingarna skickades inte direkt till Ante Gotovinas försvarsadvokater.

Domstolens bedömning

58 För att ta ställning till dessa argument är det tillräckligt att ange följande. Även om det antas att det är så som Ivan Jurašinović har gjort gällande, nämligen att var och en har rätt att få tillgång till en handling om denna handling tidigare lämnats ut till en annan person med stöd av förordning nr 1049/2001, så konstaterar domstolen att det följer av den överklagade domen att Ivan Jurašinović inte styrkt att Ante Gotovinas försvarsadvokater och åklagaren vid krigsförbrytartribunalen fått tillgång till rapporter med stöd av förordning nr 1049/2001.

59 Punkt 63 i den överklagade domen ger nämligen vid handen att den enda bevisning som Ivan Jurašinović åberopade under förhandlingen var en skrivelse daterad den 30 maj 2007, där Ante Gotovina eller dennes försvarsadvokater ska ha ansökt hos rådet om att få tillgång till rapporter. Denna skrivelse har emellertid inte getts in i detta mål.

60 Tribunalen gjorde således inte någon felaktig rättstillämpning då den inte beaktade denna skrivelse.

61 Ivan Jurašinović har nämligen medgett att han inte gav in skrivelsen av den 30 maj 2007 i det mål som avgjordes genom den överklagade domen. Han har därvid endast angett varför han inte gav in detta bevis, nämligen att hans replik som getts in efter den angivna tidsfristen hade avvisats av tribunalen och att bevisupptagningen hade avslutats.

62 Ivan Jurašinović har vidare gjort gällande att tribunalen inte kunde sväva i okunnighet om att denna skrivelse fanns, eftersom den under alla omständigheter hade getts in i mål T-63/10. I denna del räcker det med att konstatera att tribunalen inte får pröva en rättslig grund mot bakgrund av bevisning som inte getts in i målet i enlighet med tillämpliga rättegångsregler.

63 Vad beträffar övriga argument som anförts inom ramen för den tredje grunden, konstaterar domstolen att de bygger på antagandet att de rapporter som Ante Gotovinas försvarsadvokater och åklagaren vid krigsförbrytartribunalen fått tillgång till hade lämnats ut med stöd av förordning nr 1049/2001.

64 I enlighet med vad som angetts i punkterna 58–62 ovan har Ivan Jurašinović emellertid inte styrkt att detta antagande är riktigt. Ivan Jurašinović kan därmed inte vinna framgång med dessa argument.

65 Domstolen delar vidare tribunalens bedömning i punkt 57 i den överklagade domen, nämligen att den rättsliga grunden för att lämna ut rapporterna till Ante Gotovina i samband med rättegången vid krigsförbrytartribunalen inte kan medföra att det omtvistade beslutet ska anses olagligt. Det har nämligen inte styrkts att det omtvistade beslutet antogs med stöd av förordning nr 1049/2001.

66 Mot denna bakgrund kan klaganden inte heller vinna framgång med den tredje grunden. Överklagandet ska därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

67 Enligt artikel 138.1 i domstolens rättegångsregler, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

68 Rådet har yrkat att Ivan Jurašinović ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Ivan Jurašinović har tappat målet, ska rådets yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Ivan Jurašinović ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter